

Sygn. akt. I 1 C 744/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni - I Wydział Cywilny, Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Mateusz Berent

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Świst

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2022 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa M. M. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. M. (1) kwotę 14.194,97 zł (czternaście tysięcy sto dziewięćdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 lipca 2021 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. M. (1) kwotę 5.521,28 zł (pięć tysięcy pięćset dwadzieścia jeden złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

IV. nakazuje pobrać od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 510,95 zł (pięćset dziesięć złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;

V. nakazuje pobrać od powódki M. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 33,31 zł (trzydzieści trzy złote trzydzieści jeden groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I 1 C 744/21

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 sierpnia 2022 r.

(żądanie pozwu)

1. Powódka M. M. (1) wystąpiła przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. z powództwem o zapłatę kwoty 15.120,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 lipca 2020 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w dniu 27 maja 2020 r. w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

2. W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że sprawcą ww. szkody był uczestnik ruchu, objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej świadczonym przez pozwanego. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność

za szkodę i przyznał powódce odszkodowanie w kwocie 19.932,01 zł zgodnie ze sporządzonym przez ubezpieczyciela kosztorysem naprawy i w kwocie 1.845 zł za holowanie pojazdu.

3. Powódka kwestionuje jednak ustalony przez ubezpieczyciela koszt naprawy jako rażąco zaniżony, wskazując, że zgodnie z kalkulacją naprawy, sporządzoną na jej zlecenie przez rzeczoznawcę techniki samochodowej koszt naprawy w rzeczywistości wynosi 34.652,29 zł. Mimo odwołania pozwany podtrzymał swoje wcześniejsze stanowisko.

4. Na dochodzoną kwotę składają się: kwota 14.720,28 zł stanowiąca różnicę pomiędzy kosztami naprawy wynikającymi z kalkulacji sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę a kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela, a także kwota 399,98 zł stanowiąca koszt sporządzenia kalkulacji na zlecenie powódki. Zdaniem powódki wypłacona przez ubezpieczyciela kwota odszkodowania uniemożliwia przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego, sprzed wypadku, a dokonane przez pozwanego potrącenia amortyzacyjne należy uznać za nieuzasadnione w świetle obowiązujących przepisów prawa.

(pozew, k. 3-8)

(stanowisko pozwanej)

5. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, kwestionując zakres i koszt naprawy samochodu powódki.

6. Zdaniem pozwanej dotychczas wypłacona kwota jest adekwatna do powstałej szkody i w pełni pokrywa szkodę poniesioną przez powódkę. Pozwana wskazała, że przedłożona przez powódkę prywatna kalkulacja stanowi jedynie ofertę i w związku z nieudokumentowaniem naprawy nie może zostać przyjęta. Powołując się na orzecznictwo sądów powszechnych pozwany wskazuje, że górną granicę należnego odszkodowania wyznacza faktycznie poniesiony koszt naprawy, natomiast naprawa pojazdu jest stratą konkretną, a nie hipotetyczną. Jak wskazał wycena ma charakter teoretyczny i nie zawsze odpowiada rzeczywistości poniesionym kosztom. Nadto, prywatna kalkulacja nie ma mocy dowodu z opinii biegłego. Odnosząc się do zakresu naprawy, pozwany wskazał, że reflektor był uszkodzony przed zdarzeniem wywołującym szkodę, a poza tym wystarczająca jest jego naprawa, nie zaś wymiana na nowy element. W ocenie pozwanej, do naprawy powinno się zastosować alternatywne części zamienne, jeżeli nie odbiegają one jakością od oryginalnych. W ocenie ubezpieczyciela zasądzenie hipotetycznych kosztów na podstawie opinii biegłego będzie prowadziło do bezpodstawnego wzbogacenia powódki kosztem pozwanego.

(odpowiedź na pozew, k. 44-50)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

7. W dniu 27 maja 2020r. w E. na ul. (...) doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który stanowi własność powódki M. M. (1).

(fakt bezsporny)

8. W wyniku kolizji uszkodzeniu uległy elementy przedniej części samochodu m.in. zderzak przedni, maska pokrywy silnika, reflektor. Wskutek zderzenia nie doszło do wyzwolenia poduszek powietrznych. Po kolizji samochód został odholowany do P., gdzie zamieszkuje syn powódki M. M. (2) będący użytkownikiem pojazdu.

(dowód: zeznania świadka M. M. (2), płyta CD k. 100)

9. Przedmiotowy samochód został zakupiony przez powódkę w dniu 26 lutego 2020 roku.

(dowód: zeznania świadka M. M. (2), płyta CD k. 100)

10. Sprawcą kolizji był kierujący samochodem marki B. o numerze rejestracyjnym (...), który był objęty ochroną ubezpieczeniową na podstawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z pozwaną.

11. W dniu 1 czerwca 2020 roku powódka zgłosiła szkodę pozwanemu.

12. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany sporządził kalkulację naprawy, określając koszt naprawy pojazdu na kwotę 19.932,01 zł. W kalkulacji zakład ubezpieczeń uwzględnił stawki za prace blacharsko – mechaniczne oraz lakiernicze w wysokości 60 zł/rbg, a także uwzględnił części O, Q i PJ.

13. W konsekwencji, decyzją z dnia 1 lipca 2020r. pozwany przyznał i wypłacił powódce odszkodowanie za szkodę w kwocie 19.932,01 zł, a także zwrócił koszty holowania w kwocie 1.845 zł.

14. Nie zgadzając się z wysokością przyznanego odszkodowania, powódka zwróciła się do Rzeczoznawcy (...), Ruchu Drogowego, (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., które sporządziło kalkulację naprawy określając koszt naprawy na kwotę 34.652,29 zł brutto z uwzględnieniem stawek w wysokości 125 zł/rbg i cen części oryginalnych

15. Za sporządzenie kosztorysu naprawy M. M. (2) uiszczył wynagrodzenie w kwocie 399,98 zł. Powódka zwróciła mu ten koszt w toku niniejszego postępowania.

16. Pismem z dnia 10 lipca 2020 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty dodatkowo m.in. kwoty 14.720,28 zł tytułem różnicy pomiędzy kosztami naprawy ustalonymi przez rzeczoznawcę a wysokością wypłaconego już odszkodowania. Decyzją z dnia 24 lipca 2020 r. pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Dalsza korespondencja stron nie doprowadziła do zmiany stanowiska pozwanego.

(dowód: druk zgłoszenia szkody, decyzja z dnia 1 lipca 2020r., kosztorys pozwanego nr (...) [w:] akta szkody k. 60, faktura VAT nr (...), k. 20, dowód wpłaty, k. 20v, kalkulacja naprawy nr POL/182/2, k. 21-25, wezwanie do zapłaty z dnia 10 lipca 2020r., k. 26, decyzja pozwanego z dnia 24 lipca 2020r., k. 27, odwołanie z dnia 27 października 2020r., k. 28-30, decyzja pozwanego z dnia 4 marca 2021r., k. 32-33, zeznania świadka M. M. (2), płyta CD k. 100)

17. Samochód powódki marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 22 marca 2017r. uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji na terenie Wielkiej Brytanii, której sprawcą był kierowca samochodu ciężarowego marki (...).

(dowód: informacja (...), k. 68-70)

18. Niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy uszkodzeń samochodu powódki marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałych na skutek zdarzenia z dnia 27 maja 2020 r., przy zastosowaniu średnich stawek za roboczogodzinę w wysokości 125 zł/rbg za prace blacharskie, mechaniczne i lakiernicze, a także z zastosowaniem nowych i oryginalnych części zamiennych wynosiły 34.126,98 zł brutto.

19. Wskutek naprawy przy zastosowaniu części oryginalnych wartość samochodu nie wzrośnie w stosunku do jej wartości przed wypadkiem (przy uwzględnieniu dotychczasowej szkodowości pojazdu).

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej K. K. k. 191-207 wraz z pisemną opinią uzupełniającą, k. 232-247)

Sąd zważył, co następuje:

20. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadka M. M. (2), a także dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej.

(ocena dowodów)

21. Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy, Sąd nie dopatrywał się żadnych podstaw do kwestionowania autentyczności i wiarygodności przedłożonych przez strony dokumentów prywatnych w postaci akt szkody, faktury VAT za wykonanie prywatnej kalkulacji naprawy czy korespondencji stron. Sąd miał na uwadze, że żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, ani też nie kwestionowała treści oświadczeń zawartych w tych dokumentach. Powyższe dokumenty nie budziły także żadnych wątpliwości Sądu, albowiem nie nosiły żadnych śladów przerobienia, podrobienia czy innej ingerencji. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że przedstawiają one rzeczywisty przebieg postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez pozwaną po kolizji drogowej z dnia 27 maja 2020 r., a także wysokość poniesionej szkody w zakresie kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji.

22. Nadto, brak było podstaw do odmowy waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. M. (2) w zakresie dotyczącym zakresu szkody, przebiegu postępowania likwidacyjnego, a także poniesienia kosztów prywatnej ekspertyzy. Zdaniem Sądu zeznania te były szczere, spontaniczne, wewnętrznie spójne i niesprzeczne z innymi dowodami zebranymi w niniejszej sprawie, a nadto nie budziły one żadnych wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego.

23. Zeznania świadka co do zakresu poniesionej szkody korelują z treścią opinii biegłego, natomiast w części dotyczącej zgłoszenia szkody i przebiegu postępowania przed ubezpieczycielem – z dokumentami znajdującymi się w aktach szkody. Świadek zeznał również, że pokrył koszty prywatnej ekspertyzy rzeczoznawcy samochodowego, co nie budzi wątpliwości w świetle załączonych do akt sprawy kopii dokumentu w postaci dowodu wpłaty (k. 20v).

24. Sąd uznał opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej K. K. za dowód miarodajny dla ustalenia stanu faktycznego. Zdaniem Sądu, opinia ta została sporządzona rzetelnie, z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego. Opinia ta została sporządzona w sposób jasny, zrozumiały, co pozwala Sądowi na prześledzenie toku myślowego biegłego. Przedstawione przez biegłego wnioski co do zakresu szkody i kosztu naprawy pojazdu są kategorięczne, należycie uzasadnione, a także nie budzą wątpliwości Sądu w świetle zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Nadto, w opinii uzupełniającej biegły w sposób rzeczowy i przekonujący odniósł się do wszystkich zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną (o czym mowa poniżej) i tym samym potwierdził trafność opinii.

25. Na podstawie art. 235² § 1 kpc Sąd pominął dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania powódki, albowiem okoliczności na jakie miała zostać już dostatecznie wyjaśnione, a nadto mimo prawidłowego wezwania powódka nie stawiała się na rozprawę.

(rozstrzygnięcie i podstawa prawna powództwa)

26. Powództwo zasługiwało w znacznej mierze na uwzględnienie.

27. Podstawę prawną powództwa stanowią przepisy art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej jako: ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych).

28. Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Stosownie do treści art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Z treści art. 13 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie.

29. Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotne znaczenie miały także przepisy art. 361 §2 k.c., zgodnie z którym w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz art. 363 § 1 k.c., który stanowi, że co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

30. Przechodząc do rozważań merytorycznych, należy wskazać, że pomiędzy stronami sporna pozostawała jedynie wysokość szkody. W odpowiedzi na pozew ubezpieczyciel argumentował m.in., że roszczenie pozostaje nieuzasadnione wobec nieprzedłożenia przez powódkę rachunku bądź faktury za wykonaną naprawę, z której wynikałoby, że poniosła ona wyższe koszty naprawy aniżeli przyznane przez ubezpieczyciela odszkodowanie. Podkreślić należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego obowiązek naprawienia szkody przez ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem w tym przypadku wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Ewentualna naprawa pojazdu (przed uzyskaniem odpowiedniego świadczenia od ubezpieczyciela), a także jej faktyczny zakres nie ma więc wpływu na sposób ustalenia wysokości należnego odszkodowania (vide: m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74, wyroki Sądu Najwyższego z 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, LEX nr 8894, z 16 stycznia 2002 r., IV CKN 635/00, LEX nr 78370 z 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410 i z 3 kwietnia 2019 r., II CSK 100/18, LEX nr 2648598, uchwała Sądu Najwyższego z 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74).

31. W przypadku wyboru przez poszkodowanego metody kosztorysowej hipotetyczne koszty naprawy są wyznacznikiem wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania, skoro niezależnie od naprawy pojazdu, powinno ono odpowiadać kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. Każdorazowo zatem będzie niezbędna odpowiednia selekcja kosztów naprawy i ich weryfikacja na podstawie zobiektywizowanych kryteriów z perspektywy kosztów celowych i ekonomicznie uzasadnionych (vide: uzasadnienie wyroków Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, z dnia 20 lutego 1981 r., I CR 17/81, z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 452/72, OSNC 1973, nr 6, poz. 111, uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/01 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03).

32. Mając powyższe na względzie, Sąd doszedł do przekonania, że powódka nie była obowiązana wykazywać rzeczywiście poniesionych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, albowiem koszty te są irrelevantne z punktu widzenia zakresu obowiązku naprawienia szkody po stronie ubezpieczyciela. Odpowiedzialność ubezpieczyciela w tym zakresie obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody, przy czym nie mogą one przekraczać wartości pojazdu przed szkodą. Odpowiedzialność ta zaktualizowała się już w chwili zdarzenia wywołującego szkodę i na jej zakres nie miałyby wpływu ewentualne naprawienie szkody przez powódkę.

33. Kolejną sporną kwestią pozostawało ustalenie rodzaju części zamiennych, jakie powinny zostać zastosowane przy szacowaniu szkody metodą kosztorysową. Ubezpieczyciel stał bowiem na stanowisku, że z uwagi na wiek i czas eksploatacji pojazdu powinny zostać zastosowane części zamienne o jakości Q, a nawet P, czy PJ.

34. W ocenie Sądu argumentacja pozwanego była chybiona. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem judykatury ubezpieczyciel zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę

odpowiadającą temu wzrostowi. Jeżeli wymianie podlegały części już znacznie wyeksploatowane i przestarzałe technicznie, a jednocześnie stanowiące znaczną część wartości całego pojazdu, to może się okazać, że w konkretnym przypadku wartość pojazdu po naprawie wzrośnie. Ciężar dowodu w tym zakresie powinien obciążać jednak ubezpieczyciela. Skoro bowiem, z reguły wymiana części starych na nowe nie prowadzi do wzrostu wartości samochodu, to tylko wykazanie przez zobowiązanego do ustalenia i wypłaty odszkodowania, że w konkretnym wypadku jest inaczej pozwala na zmniejszenie odszkodowania (vide: uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11, L.).

35. W niniejszym przypadku strona pozwana nie sprostowała jednak ciężarowi dowodu w tym zakresie. W opinii biegły bowiem jednoznacznie wskazał, że wskutek naprawy przy użyciu części nowych i oryginalnych nie dojdzie do zwiększenia wartości pojazdu w stosunku do wartości przed kolizją, albowiem w chwili szkody wszystkie części były oryginalne. Już z tego powodu nie zasługiwały na uwzględnienie podniesione przez pozwanego zarzuty do opinii dotyczące niezastosowania przez biegłego przy wycenie szkody części zamiennych o jakości Q.

36. Uzasadniając swoje zastrzeżenia do opinii, pozwany wskazywał, że w chwili kolizji elementy pojazdu powódki były już częściowo wyeksploatowane i przestarzałe technicznie. W ocenie Sądu twierdzenia te nie znajdują uzasadnienia w zebranych materiale dowodowym. Z akt szkody wynika jedynie, że na skutek czynności podjętych w toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel ustalił, że jedynie jeden element pojazdu tj. przedni lewy reflektor nosił znamiona wcześniejszej nieprofesjonalnie przeprowadzonej naprawy. Jednak biegły okoliczność tę uwzględnił, stosując stosowną korektę w wysokości 60 % wartości. Natomiast istnienia innych uszkodzeń powypadkowych czy też eksploatacyjnych pozwany nie wykazał.

37. Podkreślić należy, iż na etapie likwidacji szkody pozwany miał możliwość dokonania szczegółowych oględzin pojazdu i wykonania dokumentacji fotograficznej przedstawiającej ewentualne uszkodzenia, a także dokumentującej zamontowanie części o jakości innej niż O. Tymczasem, z zebranego w toku postępowania likwidacyjnego, jak również niniejszego postępowania sądowego pozwany nie przedstawił żadnych dowodów, które uzasadniałyby jego twierdzenia o znacznym stopniu wyeksploatowania pojazdu i zużyciu technicznym części. Pozwany nie wykazał również, że – poza reflektorem – inne elementy uszkodzone w wyniku kolizji nosiły ślady wcześniejszych uszkodzeń czy napraw przeprowadzonych niezgodnie z technologią producenta. Z tego względu podniesione przez ubezpieczyciela zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

38. Strona pozwana kwestionowała również wysokość przyjętych przez biegłego kosztów robocizny na poziomie 125 zł/rbg. Zważyć należy, że w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. w sprawie III CZP 32/03, (opubl. M. Prawn. 2004/2/81) stwierdzono, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy).

39. Sąd Najwyższy wskazał też, iż zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 kc), poszkodowany będzie mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Za kategorię "niezbędnych" kosztów naprawy należałoby uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Kosztami "ekonomicznie uzasadnionymi" będą koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku napraw samochodu. Jeżeli nie kwestionuje się bowiem uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny

być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy w związku z naprawą indywidualnie oznaczonego pojazdu mechanicznego.

40. Z treści opinii biegłego wynika, że średnie stawki stosowane przez zakłady naprawcze nieautoryzowane na terenie P. (a tam zamieszkiwał użytkownik pojazdu) kształtują się na poziomie 125-135 zł netto. Na terenie T. (gdzie z kolei zamieszkuje powódka) poziom stawek był podobny. Nie sposób zatem uznać, aby przyjęta przez biegłego stawka była zawyżona. Zastosowanie niższych stawek, stosowanych przeważnie przez zakłady nieskategoryzowane bądź mechaników dokonujących naprawy systemem gospodarczym, nie gwarantowałyby przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, zaś jak wskazano powyżej nie ma żadnych przesłanek przemawiających za tym, że przed szkodą pojazd powoda znajdował się w złym stanie technicznym. Należało zatem przyjąć, że naprawa dokonana w zakładzie stosującym tak niskie stawki nie byłaby pełnowartościowa i zgodna z technologią producenta pojazdu, nie doprowadziłaby do przywrócenia stanu poprzedniego. Jak wskazuje się w orzecznictwie odszkodowanie należne w ramach ubezpieczenia obejmuje wszystkie koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. O przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego można zaś mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 listopada 1992 r., I ACr 410/92, OSA 1993/8/57; podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00). Uwzględnienie zaniżonych kosztów naprawy – odbiegających od cen rynku lokalnego – stanowiłoby naruszenie zasad określonych w przepisach art. 361 k.c. i art. 363 k.c. i prowadziłoby do nieuzasadnionego zaniżenia wypłaconego odszkodowania. Powódka nie byłaby bowiem w stanie naprawić szkody za tak niskie stawki.

41. Mając zatem powyższe na względzie należało uznać, że powódka wykazała wysokość poniesionej szkody majątkowej, wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Z treści opinii przedstawionej przez biegłego wynika, że celowe i ekonomiczne uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed kolizji opiewały na kwotę 34.126,98 zł brutto. Przy uwzględnieniu dotychczas wypłaconego odszkodowania w kwocie 19.932,01 zł, nieskompensowaną dotąd część szkody należało określić na kwotę 14.194,97 zł.

42. Ponadto, strona powodowa domagała się zwrotu wydatków poniesionych na etapie przedprocesowym tj. kwoty 399,98 zł z tytułu kosztów prywatnej ekspertyzy rzeczoznawcy motoryzacyjnego. Zdaniem Sądu, roszczenie było uzasadnione, niemniej nie mogło być uwzględnione.

43. W wyroku z dnia 30 lutego 2002 roku, V CKN 908/00, L., Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne.

44. W okolicznościach niniejszej sprawy – w ocenie Sądu – przedmiotowa opinia była konieczna celem weryfikacji prawidłowości decyzji podjętych przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego i możliwości sformułowania roszczenia procesowego. Powódka nie posiadała bowiem wiadomości specjalnych w tym zakresie. Nadto, prawidłowość tej ekspertyzy została co do zasady potwierdzona przez biegłego. Koszt ekspertyzy został wykazany za pomocą faktury VAT, dowodu wpłaty, a także zeznań świadka.

45. Mimo jednak powyższego roszczenie nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż według stanu na chwilę zamknięcia rozprawy było ono niewymagalne. Nie ulega wątpliwości, że zobowiązania odszkodowawcze co do zasady są zobowiązaniami bezterminowymi (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 20 lutego 2019r., I ACa 405/18, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 4 sierpnia 2020r., I ACa 221/19, L.; wyrok Sądu Najwyższego z 5 lutego 2021r., (...) 12/21, L.; wyrok Sądu Najwyższego z 5 lutego 2021r., (...) 12/21, L.). Zgodnie zaś z treścią art. 455 k.c. jeżeli termin świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

46. W rozpatrywanym przypadku strona powodowa nie wykazała faktu wezwania pozwanej do zapłaty. Szkodę w tym zakresie powódka poniosła dopiero w toku niniejszego postępowania poprzez zwrot na rzecz swojego syna uiszczonej przez niego wcześniej kwoty pieniężnej. Podkreślić należy, iż doręczenie odpisu pisma pełnomocnikowi pozwanej – zawierającego żądanie zapłaty spornej należności – nie wywołało skutku o jakim mowa w art. 455 k.c., gdyż pełnomocnik nie był umocowany do obioru oświadczeń materialnoprawnych.

47. W związku z powyższym, na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. oraz art. 13 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda jedynie kwotę 14.194,97 zł. Nadto, na podstawie art. 481 §1 k.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty od dnia 2 lipca 2021 r. do dnia zapłaty. Zważyć bowiem należy, iż powódka dokonała zgłoszenia szkody w dniu 1 czerwca 2021 r., a zatem zgodnie z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych 30 – dniowy termin do wypłaty odszkodowania upłynął z dniem 1 lipca 2021 r. Zważywszy, iż pozwany dysponuje fachowym zespołem rzeczoznawców oraz niezbędnymi środkami technicznymi, nie ulega wątpliwości, że był w stanie ustalić w ww. ustawowym terminie zakres i wysokość szkody.

48. W pozostałym zakresie, na podstawie powołanych powyżej przepisów a contrario, Sąd powództwo oddalił w pozostałym zakresie.

(koszty procesu)

49. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. z uwzględnieniem §2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

50. Zważyć bowiem należało, iż strona powodowa wygrała niniejsze postępowanie w 93,88 %, zaś strona pozwana w 6,12 % i w takim stosunku należy się każdej ze stron zwrot kosztów od przeciwnika.

51. Koszty strony powodowej stanowiły opłata sądowa od pozwu (1.000 zł), zaliczka na poczet opinii biegłego (1.500 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) – w łącznej wysokości 6.117 zł, z czego należy jej się kwota 5.742,64 zł.

52. Z kolei koszty strony pozwanej stanowiły koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.617 zł, przy czym należy się jej zwrot od przeciwnika kwoty 221,36 zł.

53. Po wzajemnym skompensowaniu należności powódce należała się od pozwanej kwota 5.521,28 zł. Na podstawie art. 98 § 1¹ kpc od powyższej kwoty zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia wyroku do dnia zapłaty.

54. W punkcie IV. i V. na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 8 ust. 1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd orzekł o nieopłaconych kosztach sądowych (w postaci niepokrytej zaliczką części wynagrodzenia biegłego w wysokości 544,26 zł), nakazując ściągnąć od stron odpowiednio kwoty 510,95 zł (od pozwanej) i 33,31 zł (od powódki), zgodnie ze stosunkiem, w jakim uległy w niniejszym sporze.